

Dues noves col·leccions GRAFIA i IMATGE I PARAULA

FUNDACIÓ AMICS DE LES ARTS I DE LES LLETRES DE SABADELL

Ana Fernández

U

na sendera, un paisatge, una finestra. Rengleres, dibuix, vers.

GRAFIA és una acurada posada en escena que recupera el bell i insuperable senyal de la Bauer Bodoni, creació tipogràfica que destaca per la seva gran harmonia i per la seva capacitat per a ressaltar la bellesa de qualsevol text.

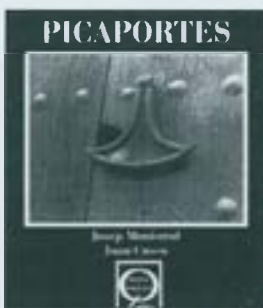
El primer exemplar d'aquesta col·lecció recull, sobre paper "Perigod", la plàcida i majestuosa lletra Bodoni, que dóna vida a les granítiques paraules del doctor Miquel Crusafont. A *UNIVERS, INCESSANT MAREA* se'ns ofereix una visió còsmico-mítica de la Creació. Una obra sàviament reinterpretada pel dibuix d'en Jordi Roca. L'escriptor i l'il·lustrador donen mossegades esplèndides a la vida i la converteixen en art.

300 exemplars únics, tots numerats, bressolen la recuperació, per al sibirisme literari, del llibre-objecte, del llibre-art. Així, el número dos d'aquesta col·lecció, pel seu contingut, subratlla la intencionalitat sensual de l'edició. Jordi Domènech, a *ALBA PRATALIA*, a cops d'impuls poètic, ens dibuixa el vers. Fa la topografia del Sabadell poètic. Poetes sabadellencs, dibuixats per la grafia compositiva d'en Domènech, que recuperen l'orientació cartogràfica que ens subratlla la mà naïf de l'Oriol Vilapuig.

La disparitat conceptual d'ambdós números ens parla ja de l'àmplia concepció poètica que intenta abastar GRAFIA: tots, sempre, qualsevol "isme"... El passat, ara...

El preciosisme i la singularitat d'aquest projecte, intel·ligentment interpretats pels prologuistes d'ambdues obres, Pere Roca i Antoni Clapés, respectivament, volen ser la constant exigència del grup de persones que formen part de la Comissió GRAFIA: Joan Cuscó, Miquel Desclot, Ana Fernández, Salvador Fité, Joan Ripoll, Jordi Roca i Joaquim Sala-Sanahuja.

Rigor, qualitat, paraules que defineixen aquesta aventura editorial i que Marta Pessarrodona va saber interpretar tan bé el dia de la presentació de la col·lecció. Des de l'afabilitat, entenia l'ambició del projecte: assequibilitat, però sense renúncia. La poesia, vèrtex superior de la piràmide literària. Piràmide que, com a

salvaguardes d'una llengua, d'un país, hem de cuidar entre tots. Ho fem en la mesura que ens convertim en consumidors voraçs del llenguatge imprès, del que resta, del que ens defineix, davant els altres, com a identitat cultural.

GRAFIA, com a plat amb suculentos grapades de tinta, compta ja amb més de tres estrelles Michelin.

PICAPORTES

El divendres dia 1 de desembre, un dels millors regals que se'ns han presentat darrerament, dins la dinàmica vida cultural d'aquesta ciutat que tant ens entreté, va ser el llibre de Josep Monistrol i de Joan Cuscó: *PICAPORTES*, col·lecció IMATGE I PARAULA.

Una fotografia esplèndida que esmicola el tarannà del país a cops de sedos blanc i negre. Les sals de plata ens ofereixen el més petit dels signes hospitalaris: el picaporta. Una diafanitat de gran mestratge fotogràfic crea textures de gran rotunditat visual. Allò que és anecdòtic, escanyolit, feble... cobra una presència rotunda, una grandiositat, de vegades punyent, d'altres sensual.

La banda sonora està empresonada en la renglera de la lletra. Joan Cuscó perfila i personalitza cada imatge, recreant el so propi i caracterològic de cada picaporta. Aquí la literatura és un exercici de plasticitat lingüística. Joan Cuscó veu, pinta amb paraules allò que Monistrol li fa veure i després humanitza l'objecte. Cuscó psicoanalitza cada cèrber; recobra la mítica medievalitzant de la personificació de tot objecte. Una paraula justa, una frase seca, un vers dringaire, guien la potencial mirada del lector-espectador:

– Una mà,
incerta i incrèdula,
se m'agafà.
Jo vaig fer un truc acollidor...

Sóc com un ressò del:
– "Veniu a mi..."

És, en definitiva, un llibre singular, on la complicitat imatge-text està tan perfectament simbiotitzada, que esdevé una confabulació familiar, on feina i amistat són difícils de destriar.